

**ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΟΝΤΩΝ
ΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ**

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (Αρχιτέκτων): ...Στην Κοκκινιά παλαιότερα υπήρχαν γύρω στους 10 χειμωνιάτικους κινηματογράφους και περίπου 20 καλοκαιρινοί. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει ούτε ένας.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Να σας διακόψω. Υπάρχει τώρα η τηλεόραση.

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Υπάρχει η τηλεόραση αλλά σας πληροφορώ ότι όταν υπήρχε ένας μικρός κινηματογράφος εδώ στην Κοκκινιά του Δήμου, ο οποίος βέβαια ήταν σε φριχτά χάλια, όταν ήταν καλή ταινία κ. Πρωθυπουργέ, ερχόταν ο κόσμος. Βεβαίως έχουν αλλάξει οι συνθήκες. Βεβαίως. Είπε ο κ. Κλάπας προηγουμένως ότι το δυναμικό της Κοκκινιάς έχει υποβαθμιστεί και έχει υποβαθμιστεί από πολλούς λόγους. Δεν νομίζω ότι είναι σκόπιμο να σας αναπτύξω βασικά τους λόγους, εκείνο το οποίο όμως θεωρώ άσχημο, είναι και ορισμένοι αιρετοί άρχοντες, θα τους ξέρετε εσείς καλύτερα και από εμένα και της Αυτοδιοίκησης, για πολλούς λόγους τους οποίους ειλικρινά δεν μπόρεσα να καταλάβω, στο θέμα του πολιτισμού μπερδεύουν δύο πράγματα.

Φέρ' ειπείν κι εδώ ο Δήμαρχος λέει το Πολιτιστικό Καλοκαίρι που κάνει στην Κοκκινιά. Αυτό, κατά 80% δεν είναι πολιτιστικό αλλά είναι διασκεδαστικό καλοκαίρι. Δηλαδή οι άνθρωποι οι οποίοι έρχονται στην Κοκκινιά να τραγουδήσουν, μπορείς να τους δεις στα μπουζούκια και δεν είναι τυχαίο που σηκώνονται κλπ. Όχι μονάχα εδώ στην Κοκκινιά, δεν το λέω για την Κοκκινιά, αλλά παντού.

Αυτό έπρεπε οι δήμοι και οι κοινότητες να δίνουν το καλό παράδειγμα. Υπάρχει και κακό παράδειγμα και από Υπουργό σας τον οποίο τον ξέρετε και δεν έχει σημασία και δεν θέλω να το αναφέρω εδώ πέρα. Για το θέμα των νόμων κι εσείς το ξέρετε ότι δεν εφαρμόζονται οι νόμοι.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΨΩΜΑ (Διευθύντρια 2^{ου} Λυκείου Νίκαιας): Σας καλωσορίζουμε κατ' αρχήν στην πόλη μας. Εγώ κατάγομαι από την Πελοπόννησο και πρέπει να είμαστε και μισο-πατριώτες είμαι από το νομό Ηλείας από τη Ζαχάρω, αλλά είμαι δημότης Νικαίας 23 χρόνια που είμαι παντρεμένη εδώ.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Όπως κι εγώ Πειραιώτης.

κα ΨΩΜΑ: Μάλιστα. Εγώ θα διαφωνούσα –ξεκινώ ανάποδα– με τον κύριο που κάθεται δίπλα μου. Εγώ πιστεύω ότι το Πολιτιστικό Καλοκαίρι της Νίκαιας, έχει αναβαθμίσει σημαντικά την πόλη μας. Εγώ προσωπικά έχω παρακολουθήσει και αρχαία τραγωδία και άλλα πολιτιστικά που δεν είναι μόνο εκείνα που είπε ο κύριος που κάθεται δίπλα μου, ο κ. Ιωαννίδης. Πιστεύω ότι αυτό αναβάθμισε και μάλιστα εγώ το είχα στα υπόψη να ζητήσω και Πολιτιστικό Χειμώνα, όχι μόνο Πολιτιστικό Καλοκαίρι.

Γιατί εμένα προσωπικά εκείνο που μου λείπει εδώ που κατοικώ στη Νίκαια, είναι ο πολιτισμός. Δηλαδή θα μπορούσε ο Δήμαρχος με κάποια επιχορήγηση από τη μεριά της πολιτείας να διοργανώνει κάποιες πολιτιστικές εκδηλώσεις, να έρχεται και το θέατρο εδώ στη Νίκαια. Γιατί για να ξεκινήσω εγώ από εδώ και να πάω χωρίς αυτοκίνητο στο κέντρο να παρακολουθήσω θέατρο, καλό θέατρο, γιατί έχει το πνευματικό κέντρο της Νίκαιας που λειτουργεί και είναι προς τιμή του Δημάρχου στα πολιτιστικά δίνει πρωτεύοντα ρόλο και αυτό πρέπει να του το αναγνωρίσουμε και ότι έχει αναβαθμιστεί η πόλη αυτό είναι ξεκάθαρο τα τελευταία χρόνια.

Όμως για εμένα για να ξεκινήσω από εδώ και να πάω σ' ένα κεντρικό θέατρο, ή να φύγω με τα παιδιά του σχολείου και να τα πάμε στην Αθήνα να παρακολουθήσουν θέατρο, είναι λίγο δύσκολο. Θα πρέπει να ζητήσουμε λεωφορείο, θα πρέπει να μαζέψουμε χρήματα και εγώ ως πολίτης μόνη μου δηλαδή πάλι μου είναι δύσκολο να πάω. Ένα είναι αυτό.

Επίσης εγώ θα ήθελα να θίξω το θέμα της συγκοινωνίας. Δηλαδή η συγκοινωνία της Νίκαιας σταματάει κάπου στην Κουμουνδούρου. Εγώ θα προτιμούσα να έχει έρθει το ΜΕΤΡΟ, να έχει διασχίσει τη Νίκαια και να έχει φτάσει στο Πέραμα και αντιστοίχως από τη Νίκαια να μπορώ να πάω στη Γλυφάδα, που εδώ πρέπει να αλλάξω 500 συγκοινωνίες για να φτάσω στη Γλυφάδα, ή και να πάω στο Πολυτεχνείο που σπουδάζει ο γιος μου.

Θέλει 3 συγκοινωνίες κι αν δεν έβαζε ο Δήμαρχος, και πάλι τον ευχαριστώ γιατί το εφάρμοσε στα χρόνια τουλάχιστον που ήταν το παιδί μου φοιτητής δημοτική συγκοινωνία να παίρνει τα παιδιά από εδώ να τα πηγαίνει στου Ζωγράφου που είναι το Πολυτεχνείο, θα είχαμε πρόβλημα, τουλάχιστον έφευγε το παιδί 5 – 5.30 η ώρα από εδώ για να είναι στις 8 παρόν.

Επίσης ένα σημαντικό πρόβλημα που εγώ θα ήθελα να θίξω και είναι γενικότερο της κοινωνίας μας και δεν ξέρω πως μπορούμε να το λύσουμε πραγματικά και αιμορραγούμε από αυτό, είναι το θέμα των ναρκωτικών. Με χαρά μου είδα ότι είναι μια κυρία εδώ της Πρόληψης, πριν να έρθετε εσείς συστηθήκαμε μεταξύ μας, νομίζω ότι είναι το σοβαρότερο πρόβλημα που πρέπει να μας απασχολεί.

Γιατί πραγματικά η κοινωνία μας αιμορραγεί και δεν ξέρω πως μπορούμε, τα συμφέροντα που υπάρχουν να τα πατάξουμε. Λίγο δύσκολο, αλλά νομίζω ότι τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο όταν οι άνθρωποι θέλουν.

Ακούω ότι έχουμε αυξημένο ποσοστό. Βέβαια εγώ στο Λύκειο επειδή δεν είναι υποχρεωτική η εκπαίδευση, θα έλεγα ότι δεν έχουμε μεγάλο ποσοστό, εγώ θα έλεγα ότι δεν έχουμε καθόλου, αλλά δεν το πιστεύω σε μια κοινωνία παιδιών ότι δεν θα υπάρχουν χρήστες. Πάντως δεν πιστεύω ότι είναι μεγάλο το κακό σε εμάς.

Στα Γυμνάσια όμως στα ΤΕΕ κλπ., πιστεύω ότι θα υπάρχει μεγαλύτερο ποσοστό, κατά τη δική μου τη γνώμη πάντα μιλάω. Σε αυτό νομίζω ότι πρέπει να δοθεί μια λύση. Γιατί εμείς οι δάσκαλοι πονάμε για τα παιδιά.

Να πω τώρα ότι το πράσινο είναι έλλειψη στο δήμο μας; Και κυρίως στην περιοχή που εγώ μένω, γιατί εγώ μένω κάπου εδώ γύρω λίγο πιο πάνω από τον Άγιο Νικόλα, πάνω από την Πέτρου Ράλλη και κάτω από τη Λαοδικείας ασφυκτιούμε στην κυριολεξία. Τα παιδιά δεν μπορούν να παίξουν. Δεν έχουμε πλατείες, δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει, πάντως πραγματικά είναι ένα σοβαρό πρόβλημα για τα παιδιά μας και μετά ίσως διαμαρτυρόμαστε επειδή γίνονται αντιδραστικά, πέφτουν στα ναρκωτικά.

Επίσης εγώ θα ήθελα να πω στο δήμαρχο, επειδή το παιδί μου φοίτησε και στο Δημοτικό Ωδείο της Νίκαιας στη μουσική, είχα μείνει πολύ ευχαριστημένη. Θα μπορούσε δηλαδή να επεκταθεί και στις ξένες γλώσσες. Δεν ξέρω αν υπάρχει. Υπάρχει; Ζητάω συγγνώμη. Δηλαδή φροντιστήρια ξένων γλωσσών από το Δήμο ώστε να είναι η συμμετοχή πολύ μικρότερη από ό,τι τα ιδιωτικά φροντιστήρια.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Με συγχωρείτε, τα παιδιά σας τώρα πηγαίνουν σε ιδιωτικά φροντιστήρια ξένων γλωσσών. Πάνω σε αυτό μπορώ να σας ρωτήσω γιατί είχα κάποια συζήτηση με τον Υπουργό Παιδείας.

κα ΨΩΜΑ: Θα σας εξηγήσω. Να σας διακόψω;

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Πριν με διακόψετε να σας πω εγώ τι γνώμη μου. Εγώ πιστεύω ότι η ποιότητα είναι πολύ χαμηλή. Γιατί δεν υπήρχε η στροφή σε καλά ή κακά ή γενικά σε αυτά τα οποία υπάρχουν. Αν ήταν καλύτερη η ποιότητα στο σχολείο, θα ήθελα να μου πείτε τη γνώμη σας.

κα ΨΩΜΑ: Δεν πιστεύω ότι δεν είναι η ποιότητα καλή από την άποψη των προγραμμάτων και όλα αυτά. Απλά πιστεύω, ότι τα παιδιά αποτελούν ανομοιογενές υλικό. Δηλαδή όταν το παιδί το ένα έχει proficiency, το άλλο έχει Lower και το άλλο τίποτα, είναι αδύνατον αυτά τα παιδιά να συμβιώσουν και να μάθουν μαζί γράμματα.

Κ.ΣΗΜΙΤΗΣ: Στην ίδια τάξη;

κ.ΨΩΜΑ: Ναι, στην ίδια τάξη. Πιστεύω δηλαδή ότι αυτό φταίει, γιατί οι συνάδελφοι είναι πρόθυμοι. Βέβαια μέχρι πέρσι είχαν και το πρόβλημα, ότι τα αγγλικά δεν εξετάζονταν πουθενά και δυστυχώς το παιδί στην Ελλάδα, αν δεν παίρνει βαθμό, κακό αυτό βέβαια, δεν δίνει και πολύ σημασία.

Πιστεύω ότι αυτό είναι που φταίει. Γιατί οι συνάδελφοι έχουν τη διάθεση, αλλά όταν τα παιδιά τα μισά δεν τα ενδιαφέρει, γιατί το επίπεδο είναι κάπου στη μέση ή ανεβασμένο, για τον αρχάριο δεν είμαι της ειδικότητας, εγώ είμαι Ελληνικής Φιλολογίας, αλλά πιστεύω, ότι κάπου εκεί είναι το πρόβλημα, το ότι δεν είναι επίπεδα.

Είχε ξεκινήσει, δεν ξέρω στα Γυμνάσια, ο Βλησίδης που είναι Γυμνασιάρχης ίσως το γνωρίζει τι γίνεται με τα επίπεδα στα Γυμνάσια, όταν έρθει η σειρά του ίσως να σας πει.

Επίσης για την ενδοσχολική, να σας πω και κάτι μια και ήρθαμε εδώ. Εγώ στο σχολείο μου φέτος λειτουργώ την ενδοσχολική επιμόρφωση κατά κλάδους που λέμε, ο καθένας μας, εγώ είμαι μαθήτρια –ας πούμε- στα κομπιούτερ, στους Υπολογιστές, γιατί δεν γνωρίζω Υπολογιστές. Αυτή τη

στιγμή έχω μάθει να τα χειρίζομαι επιτυχώς, αλλά το πρόβλημα είναι, ότι δεν μας χορηγείται κάποια οικονομική ενίσχυση σ' αυτό, δηλαδή τα κομπιούτερ χαλάνε, ο Δήμαρχος έχει στα χέρια του κάποια χρήματα, τα οποία μας τα μοιράζει στα σχολεία, τα οποία όπως πολύ καλά είπε ο Κανακάκης είναι πάρα πολύ λίγα.

Πιστεύω δηλαδή ότι εκεί πρέπει να είμαστε λίγο περισσότερο οργανωμένοι. Εγώ έτσι το βλέπω. Και για την Κοινωνικά της Πληροφορίας που θα ξεκινήσουμε το Σεπτέμβρη. Είμαστε και εκεί κέντρο, αν έχετε υπόψη σας. Αυτά θα ήθελα και έχουμε και άλλα πολλά, πάντως σας ευχαριστούμε που μας ακούσατε.

Κ.ΣΗΜΙΤΗΣ: Ευχαριστώ πολύ.

Θ.ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (Διευθυντής στο 19^ο Δημοτικό Σχολείο Νίκαιας): Και εγώ εκπαιδευτικός, θα μιλήσω κατά κύριο λόγο για τα προβλήματα της εκπαίδευσης και αν θέλετε κ.Πρωθυπουργέ αρχίζω από αυτό που είπατε και από τη διαπίστωση του κ.υπουργού για τη χαμηλή ποιότητα των σχολείων.

Και βέβαια, επειδή κατηγορούμαστε εμείς και γενικότερα από τον Τύπου είτε αντιπολιτευόμενους, είτε συμπολιτευόμενους πολλές φορές, ότι τα δημόσια σχολεία είναι χαμηλής ποιότητας, μπορεί εμείς να δεχτούμε κατά κάποιο τρόπο, ότι μπορεί να συμβαίνει κι αυτό.

Αλλά είναι η ευθύνη των εκπαιδευτικών ή είναι η ευθύνη της ίδιας της πολιτείας, γιατί ήδη οι συνάδελφοι και νομίζω με όλη την καλή διάθεση και πρόθεση σας είπαν για την υποχρηματοδότηση των σχολείων και για την αντιμετώπιση βασικών αναγκών που δεν μπορούμε να αντεπεξέλθουμε.

Δώστε μας περισσότερα χρήματα να κάνουμε ζωγραφιές στα σχολεία και να δείτε τα ιδιωτικά κάτι στάδια πίσω. Δώστε μας τις δυνατότητες να δείτε για πότε κλείνουν τα φροντιστήρια και η παραπαιδεία. Δώστε τη δυνατότητα στον εκπαιδευτικό να ανέβει, λύστε του κάποια βασικά ζητήματα και οικονομικής φύσης να μην είναι με το αχ και βαχ καθημερινά στη δουλειά του, και θα δείτε πως θα αλλάξει και η απόδοσή του και όχι μόνο να λέμε, ότι φταίει ο εκπαιδευτικός ή φταίει ο εκπαιδευτικός γιατί δεν αξιολογείται κλπ.

Αξιοποιείτε αυτό το δυναμικό της εκπαίδευσης που δίνει την ψυχή του κυριολεκτικά μέσα στα σχολεία και πολλές φορές αυτό που λέμε εμείς οι εκπαιδευτικοί, ότι δεν θα υπήρχε παιδεία, αν δεν υπήρχε ο πατριωτισμός των Ελλήνων Εκπαιδευτικών. Και σας το λέω με πάσαν ειλικρίνεια και τιμήν αυτό. Έφτασε Απρίλης μήνας και υπάρχουν κενά στα σχολεία της Νίκαιας και όχι μόνο της Νίκαιας, αλλά και του Πειραιά. Μόλις προχθές, επειδή συμμετέχω και στο Υπηρεσιακό Συμβούλιο, συμπληρώσαμε τα σχολεία με Γυμναστές. Μουσικοί δεν υπάρχουν. Δάσκαλοι οι τελευταίοι μας ήρθαν προχθές, πριν 10-15 ημέρες.

Άρα μιλάμε για το ποιοτικό σχολείο το δημόσιο, το οποίο εμείς υπηρετούμε και παλεύουμε και θέλουμε να το στήσουμε, να το κρατήσουμε

γιατί είναι η δουλειά μας και μέσα απ' αυτή ζούμε και αναθρέφουμε και την οικογένειά μας.

Το πονάμε, κ.πρωθυπουργέ, πάρα πολύ το σχολείο αυτό και το υποστηρίζουμε και το στηρίζουμε. Θέλουμε και τη δική σας όμως βοήθεια και να το δείτε απ' αυτή την πλευρά γιατί πιστεύουμε, ότι είστε ένα Κόμμα το οποίο θέλει να βρίσκεται πιο κοντά στο λαό απ' ότι άλλοι.

Ένα δεύτερο ζήτημα που εμείς χαιρόμαστε σαν γεγονός της πόλης μας είναι, ότι η πόλη μας είναι Ολυμπιακή Πόλη. Το ότι ένα από τα σημαντικότερα αθλήματα θα διεξαχθεί στην πόλη της Νίκαιας για μας είναι τιμή και καμαρώνουμε γι' αυτό.

Ωστόσο έχουμε και μία αγωνία, ότι για να διεξαχθεί αυτό το άθλημα χρειάζονται και κάποιες άλλες προϋποθέσεις και σας μιλάω σαν πολίτης. Δηλαδή έγινε το Στάδιο, αλλά να μην υπάρχει μία γραμμή ΜΕΤΡΟ μέχρι τη Νίκαια και όχι μόνο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, αλλά να εξυπηρετήσει και λαϊκούς Δήμους, όπως η Νίκαια, το Κερασίι, το Πέραμα, η Σαλαμίνα και το ανέφερε και η συνάδελφος πριν πιο παραστατικά.

Και να πούμε, ότι έχουμε ολυμπιακή πόλη και κάνουμε ολυμπιακά έργα. Αλλά από την άλλη πλευρά έχουμε και ένα φάσμα ανεργίας στη νεολαία. Και οι δυτικές συνοικίες, το ξέρετε πολύ καλά, πλήττονται πολύ περισσότερο από άλλες περιοχές, γιατί δεν υπάρχει υποδομή, δεν υπάρχουν εργοστάσια, δεν υπάρχουν μονάδες βιοτεχνικές, κατά συνέπεια -βέβαια αυτό ίσως είναι και των Συλλόγων των Εμπορικών- να μην υπάρχει και έντονη οικονομική ζωή σ' αυτή την πόλη.

Οι νέοι μας και αξιόλογοι άνθρωποι σηκώνονται και φεύγουν από την πόλη, ενώ θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν, υπάρχει ένα τεράστιο δυναμικό και πολιτισμού και επιστημόνων, που θα μπορούσαν να αναβαθμίσουν κατά πολύ αυτή την πόλη. Αλλά η πόλη αυτή για να αναβαθμιστεί, χρειάζεται πάντα και ο οικονομικός παράγοντας.

Εν θέλω, απλώς τέλος πάλι να ξανά μιλήσω για τα σχολεία. Ένας θεσμός καινούργιος ο οποίος ξεκίνησε για τα ολοήμερα σχολεία, τα οποία λειτουργούν 28 πιλοτικά στην Ελλάδα και εξαγγέλθηκε ότι θα δημιουργηθούν και άλλα, αλλά εδώ και δύο χρόνια μίλησε ο κ.υπουργός Παιδείας για άλλα 200 περίπου σχολεία. Είναι 28 αυτή τη στιγμή και εξαγγέλθηκε ότι θα λειτουργήσουν άλλα 212.

Αυτός ο θεσμός έχει εγκαταλειφθεί απ' όσο ξέρω, ούτε χρηματοδοτείται με τα χρήματα της τακτικής επιχορήγησης. Αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν να αντιμετωπίσουν λειτουργικά έξοδα διπλάσια γιατί είναι σε διπλάσια βάρδια, διπλάσιοι εκπαιδευτικοί, οι συνάδελφοι εκεί οι οποίοι είναι ωρομίσθιοι δεν έχουν πάρει φράγκο από το Σεπτέμβρη μέχρι σήμερα.

Και λοιπόν καταλαβαίνετε, ότι όταν πάμε να παρουσιάσουμε έναν καινούργιο θεσμό στην κοινωνία με κάποια προοπτική και κάποιο

όραμα και το εγκαταλείπουμε εντελώς, νομίζω ότι είναι καταδικασμένος σε αποτυχία. Αυτά. Ευχαριστώ που μ' ακούσατε.

Κ.ΣΗΜΙΤΗΣ: Ευχαριστώ πολύ.

ΣΤΕΛΛΑ ΚΕΤΙΤΟΓΛΟΥ (άτομο με ειδικές ανάγκες): Έχω κάνει εδώ και πολλά χρόνια αίτηση, στο Καλαμάκι δεν ξέρω αν ξέρετε για το 2643 και ήμουν έξι χρόνια, ακόμα περιμένα να με ειδοποιήσουν και τελικά ευτυχώς που με πήρε το Τράπαλης στη δουλειά, γιατί ακόμα θα ήμουν άνεργη και έχω απόλυτη ανάγκη από τη δουλειά για να δουλέψω, γιατί είμαι ικανή για δουλειά, αλλιώς δεν θα ερχόμουν στο Δήμαρχο να ζητήσω δουλειά αν δεν ήμουν.

Και θέλω να πω, ότι υπάρχει αυτό, ότι είμαστε άτομα με ειδικές ανάγκες και ότι όταν ακούνε άτομο με ειδικές ανάγκες κάπως μας κοιτάνε περίεργα, καταλαβαίνετε. Εργάζομαι στο τηλεφωνικό κέντρο κάτω. Είμαι με τέσσερα χρόνια σύμβαση, αλλά θέλω να πω, ότι εάν δεν μ' έπαιρνε ο κ.Τράπαλης θα ήμουν ακόμα άνεργη και θα ήμουν μέσα στο σπίτι.

Και κάτι άλλο, αν γίνεται, να γίνουν διάφορες προσβάσεις σε θέατρα, σε διάφορα μέρη, για να μπορούμε κι εμείς να πηγαίνουμε, γιατί θέλω να πάω σε ένα θέατρο, κάπου και δεν μπορώ να πάω. Σκέφτομαι τα σκαλιά που δεν μπορώ να ανέβω, γιατί έχω τετραπληγία και μου είναι δύσκολο. Καταλάβατε, μου είναι πολύ δύσκολο.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Πρόεδρος Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων 2^{ου} Δημοτικού Νίκαιας): Να συμφωνήσω με όλους τους προηγούμενους κυρίους και κυρίες που μίλησαν, ότι το δικό μας το σχολείο είναι από τα τελευταία πιστεύω που λειτουργεί σε διπλοβάρδια και υπάρχει σοβαρό πρόβλημα. Βέβαια ο κ.Δήμαρχος, θα είναι το τελευταίο φαντάζομαι το δικό μας, χτίζεται τώρα.

Εμείς με τον κ.Δήμαρχο έχουμε συζητήσει, μας βοήθησε, έχουμε βρει λύση, ξεκινάει το Σχολείο. Αυτό που θέλω να σας πω είναι, ότι ως Πρόεδρος του Συλλόγου που έχω καλή συνεργασία με τους δασκάλους και το Διευθυντή του Σχολείου, βλέπω κι εγώ έντονα το χρηματικό πρόβλημα.

Δεν ξέρω εγώ να σας τα πω με ορολογίες, θα σας τα πω πολύ απλά τα πράγματα. Έχουμε προσπαθήσει να πάρουμε υλικά, τα οποία πιστεύω ότι θα έπρεπε να μας τα έχει προμηθεύσει η πολιτεία για να μπορέσουμε να βοηθήσουμε κι εμείς τα παιδιά μας.

Κάποιοι ηλεκτρονικοί υπολογιστές που προαναφέρθηκαν στο Λύκειο, εμείς προσπαθήσαμε και τους πήραμε χορηγία από κάποιες Τράπεζες, από κάποια Σωματεία τέλος πάντων που άλλαζαν. Χρειαζόμαστε όμως και άλλα και βλέπω ότι υπάρχει έντονα το πρόβλημα το οικονομικό της χορηγίας των χρημάτων από την πολιτεία στο σχολείο και από το σχολείο στα παιδιά. Τα παιδιά έχουν πολλές ανάγκες, έχουμε πάρα πολύ όρεξη για να βοηθήσουμε. Το θέμα είναι, ότι θα χρειαστούμε όμως κι εμείς κάποια άλλη βοήθεια.

Από την άλλη πλευρά για να μην σας κουράζω θα σας μιλήσω ως νοικοκυρά και ως γυναίκα που ζει στη Νίκαια. Θεωρώ τον εαυτό μου ένα πολύ δραστήριο άτομο, είμαι νέα σχετικά σε ηλικία, πιστεύω ότι μπορώ να προσφέρω πάρα πολλά, υπάρχουν όμως πολλές κλειστές πόρτες. Το βασικό πρόβλημα δηλαδή αυτής της πόλης είναι βασικά το πρόβλημα της ανεργίας.

Όταν ένας άνθρωπος αρχίζει και αντιμετωπίζει πρόβλημα οικονομικό μέσα στο σπίτι του από εκεί και πέρα πιστεύω, ότι δεν έχει όρεξη ούτε να ανακατευτεί με τα κοινά, ούτε να βοηθήσει έναν Δήμαρχο να ανεβάσει την ποιότητα ζωής της πόλης, ούτε να συμμετέχει σε πολιτιστικά δρώμενα, ούτε και παραπέρα να πάρει μέρος στα κοινά της πολιτείας.

Όταν έχεις πρόβλημα και έχεις άμεσο πρόβλημα μέσα στο σπίτι σου, δεν έχεις όρεξη από εκεί και πέρα να βοηθήσεις τα κοινά, ούτε του Δήμου σου, ούτε της πολιτείας σου. Πιστεύω ότι θα πρέπει να ξεκινήσετε από εκεί, να ανοίξουν οι πόρτες, να υπάρξει δουλειά στους νέους τουλάχιστον της δικής μου της γενιάς και αυτούς που έρχονται μετά, γιατί εμείς καλώς ή κακώς σπουδάσαμε, μάθαμε πέντε πράγματα, δεν μπορέσαμε να τα αξιοποιήσουμε ...

Κ.ΣΗΜΙΤΗΣ: Τι εκπαίδευση έχετε;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: Εγώ έχω του Λυκείου την εκπαίδευση, είχα μάθει κάποια ξένη γλώσσα, είχα ειδικευτεί σε κάποια κομπιούτερ. Μιλάμε ότι έχω τελειώσει και 10-12 χρόνια το σχολείο. Το θέμα είναι, ότι σαν άνθρωπος προσπαθώ να ενημερώνομαι συνέχεια και θεωρώ τον εαυτό μου πολύ δραστήριο και πολύ άξια να δουλέψω και να προσφέρω και στην πόλη μου και στο σπίτι μου.

Αυτό όμως που θέλω να εξηγήσω σε όλους τους πιο πάνω από μένα είναι, το ότι όταν υπάρχει πρόβλημα οικονομικό μέσα στο σπίτι ενός ανθρώπου, ο άνθρωπος αυτός πλέον δεν έχει όρεξη να συμμετέχει και να βοηθήσει ούτε το Δήμο, ούτε την πολιτεία. Το οικονομικό δηλαδή είναι το βασικότερο πιστεύω. Αυτά είχα να σας πω.

ΒΛΥΣΣΙΔΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ (Διευθυντής στο 9^ο Γυμνάσιο Νικαίας): Είναι αλήθεια ότι νιώθω λιγάκι αιφνιδιασμένος με αυτή τη πρωτοβουλία σας. Δεν ξέρω τι να πω γι' αυτό. Αλλά θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντική αυτή η κουβέντα; που γίνεται εδώ και με όλους τους άλλους ομοτράπεζους εδώ φίλους, τώρα θέλω να δηλώσω κάτι. Ότι είμαι φανατικός της δημόσιας εκπαίδευσης.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ: Κι εγώ είμαι φανατικός της δημόσιας εκπαίδευσης.

ΒΛΥΣΣΙΔΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ: Το ξέρω. Ακριβώς επειδή αγγίζω νομίζω ευαίσθητες χορδές, έτσι; Θεωρώ ότι αυτό το πράγμα θα πρέπει να το καταθέσω.

Θα πρέπει όμως να έχουμε υπόψη μας ότι τους φανατικούς σε θετική κατεύθυνση υπάρχει το ενδεχόμενο να τους χάσουμε, όταν ακριβώς οι προϋποθέσεις εκείνες για να υλοποιήσουν αυτό το φανατισμό τους, τις περιορίζουμε ή δεν τους δίνουμε τη δυνατότητα να μπορούν να πραγματώσουν γιατί θεωρώ ότι όλοι στον κάθε τομέα μας, λειτουργούμε με

μια λογική οράματος και κατά συνέπεια, σ' αυτό το όραμα στοχεύουμε, για να μπορέσουμε να το δούμε να γίνεται κάποια μέρα ως ένα βαθμό μια πραγματικότητα.

Γιατί το λέω αυτό; Διότι θα συζητήσω εδώ θα αναφέρω ότι έχει σχέση με την εκπαίδευση μια και στα άλλα ζητήματα θα τα συνδέσω στη συνέχεια και με το πώς λειτουργεί γενικότερα η όποια πολιτική εξασκείται. Αυτή τη στιγμή είστε εσείς και η κυβέρνηση του κόμματός σας, αύριο θα είναι κάποια άλλη κυβέρνηση και θα μπορέσει και αυτή, στη λογική των δικών της προγραμμάτων να μπει σε μια λογική υλοποίησης των όποιων προτάσεων έχει προς τον ελληνικό λαό.

Θέλω όμως ειλικρινά να πω. Μπορεί να είσαι φανατικός σ' ένα σχολείο, όπου μέσα σ' αυτό, υπάρχουν προβλήματα, ιδιαίτερα στη λειτουργία τους; Και για να γίνω πιο σαφής. Μπορεί δηλαδή ένας φανατικός εκπαιδευτικός, να μην είναι εκπαιδευτικός πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης; Και πως μπορεί να επιτευχθεί αυτό;

Θα πρέπει να υπάρξουν όλες εκείνες οι προϋποθέσεις, ώστε αυτός ο εκπαιδευτικός, με την όποια ιδιότητα του, με τις όποιες αρμοδιότητες του, είτε από πλευράς διοίκησης είτε από πλευράς εκπαιδευτικής παρουσίας, είτε από πλευράς παιδαγωγικής προσέγγισης προς τα παιδιά να μπορέσει να κάνει αυτό, για το οποίο είναι ταγμένος, με τον όσο το δυνατόν καλύτερο τρόπο.

Επομένως θα πρέπει να εξασφαλιστούν τουλάχιστον σε μεγάλο βαθμό, αυτές οι προϋποθέσεις για να μπορεί, να υλοποιηθεί μια τέτοια κατάσταση. Μπορεί δηλαδή ένας εκπαιδευτικός, και εγώ θα ξεκινήσω, δεν ξέρω πως θα θεωρηθεί αλλά ειλικρινά, όλοι ζούμε σε μια λογική, του να μπορέσουμε να κάνουμε καλύτερη τη ζωή μας. Να μη μας απασχολούν προβλήματα τέτοια που να δοθούμε με όσο γίνεται καλύτερο τρόπο, σ' αυτό για το οποίο είμαστε ταγμένοι.

Μπορεί λοιπόν ένας εκπαιδευτικός, όχι καλά αμειβόμενος, να μπορεί να κάνει αυτή τη δουλειά του καλά; Ένα αυτό. Δεύτερον. Μπορεί ένας εκπαιδευτικός, που πέρα από το διδακτικό έργο του, θα πρέπει να κάνει και μια παιδαγωγική προσέγγιση για τα όσα προβλήματα απασχολούν τα παιδιά του, έτσι ώστε αυτά να μπορούν με τον καλύτερο τρόπο και χωρίς έννοιες να δώσουν τον καλύτερο τους εαυτό, για να πάρουν αυτό το εφόδιο που λέγεται γνώση;

Μπορεί ένας εκπαιδευτικός, να είναι ταυτόχρονα, και αυτός που θα προσπαθεί να κλείνει τρύπες και προβλήματα μέσα στο σχολείο που να έχουν σχέση με την καλή λειτουργία του; Δηλαδή να εξασφαλίζονται τα στοιχειώδη, απ' ότι μπορούμε όλοι να καταλάβουμε σε ότι έχει σχέση με τη στέγη, τη συντήρηση των κτιρίων;

Την προσέγγιση επίσης για όποια προβλήματα, ψυχολογικά, κοινωνικά, που αναστατώνουν έναν μαθητή να έχει ένα σύμβουλο δίπλα και

σύμμαχο του, γιατί ένας εκπαιδευτικός όπως το έχω πει χιλιάδες φορές, δεν μπορεί να είναι γιατρός, τσαγκάρης, και ακροβάτης;

Δηλαδή εγώ όταν αντιμετωπίζω προβλήματα τέτοια που θα πρέπει να προσεγγίσω ένα παιδί, για να μπορέσω να το ηρεμήσω, να είναι όσο γίνεται καλύτερος δέκτης, της όποιας γνώσης θα του παρέξω. Έχω τη δυνατότητα να το κάνω; Έχω τα εφόδια για να το κάνω; ή μέσα στην καλή μου πρόθεση υπάρχει το ενδεχόμενο να του κάνω και ζημιά;

Μπορώ ταυτόχρονα να θέλω πέρα από τη γνώση, να προσεγγίσω το παιδί και με άλλες δραστηριότητες, όπως είναι το θέατρο; όπως είναι η μουσική; όπως είναι η καλλιτεχνική υπόσταση; Έτσι ώστε πέρα από την ξερή γνώση, να μπορεί το παιδί να κινηθεί και σε επίπεδα τέτοια που θα διαμορφώσουν ένα χαρακτήρα με την πρόθεση ο αυριανός πολίτης να είναι ένας πολίτης υπεύθυνος, και ισορροπημένος;

Όλα αυτά, θα πρέπει να τα δούμε σε ένα σχολείο που να δένεται με την κοινωνία, και να είναι τέτοιο, που όχι μόνο να απομονώνεται μέσα στα τείχη του, αλλά ένα σχολείο ανοιχτό, που θα προσεγγίζει και προβλήματα κοινωνικά της περιοχής του, και επιπλέον, θα είναι μέσα σε ένα τέτοιο χώρο που το παιδί όχι να βιάζεται να αποχωρήσει απ' αυτό, αλλά να αναγκάζομαι εγώ να το διώχνω για να πάει σπίτι του.

Και πως μπορούμε να έχουμε ένα τέτοιο σχολείο; ένα τέτοιο σχολείο, έχω την αίσθηση ότι πρέπει να το δούμε με τις εξής παραμέτρους. Πρώτον να εξασφαλίζονται οι κτιριακές υποδομές για να μπορέσει να λειτουργήσει. Δεύτερον να έχει εκείνο τον εξοπλισμό, που τουλάχιστον θεωρείται ως *minimum* αναγκαίος, για να μπορέσουν να γίνουν όλες αυτές οι δραστηριότητες μέσα σ' αυτό.

Τρίτον να είναι εξοπλισμένο και με ανθρώπινο προσωπικό, πέρα από το διδακτικό. Και ποιο είναι αυτό το προσωπικό; Είναι ο φύλακας, είναι ένα συνεργείο θα λέγαμε που θα άπτεται των ζητημάτων καλής λειτουργίας από πλευράς κτιριακής υποδομής για τη συντήρηση του. Τέταρτον να έχει όλους εκείνους τους ανθρώπους, τους ψυχολόγους, τους κοινωνικούς λειτουργούς, που αν τουλάχιστον δεν θα πρέπει να είναι σε κάθε σχολείο ξεχωριστά, τουλάχιστον σε κάποια φάση θα πρέπει να είναι σε ένα επίπεδο που να καλύπτει ένα ορισμένο αριθμό σχολείων.

Έτσι όμως, που να μη ψάχνω εγώ να βρω τον ψυχολόγο, ο οποίος θα έχει κάτω από την αρμοδιότητά του και τον κοινωνικό λειτουργό που θα έχει κάτω από την αρμοδιότητα ή την ευθύνη του όλα τα σχολεία της Νίκαιας. Γιατί είναι εντελώς αδύνατο να ζητώ από ένα τέτοιο άνθρωπο να μπορεί να ανταποκριθεί σ' αυτές τις απαιτήσεις.

Πέμπτον θα πρέπει ταυτόχρονα να μου δίνεται η δυνατότητα μέσα σ' αυτούς τους σχολικούς χώρους που –να σας πω και κάτι, δεν τους διαμορφώνει ο ΟΣΚ, με τη δική μου άποψη, αλλά με βάση τα δικά του δεδομένα- όταν λοιπόν εγώ θα πάω να εγκατασταθώ σε ένα τέτοιο σχολείο θα

δω τις όποιες ελλείψεις του, των χώρων, ή οποιωνδήποτε άλλων ζητημάτων εκ των υστέρων.

Εκ των υστέρων όμως, η παρέμβαση μου σ' αυτούς, είναι από μηδαμινή έως μηδενική. Θέλω λοιπόν με όλα αυτά που σας ανέφερα να σας πω το εξής. Μπορούν όλα αυτά να γίνουν με ένα προϋπολογισμό κρατικό, που δεν αγγίζει ούτε καν το μέσο όρο των χωρών, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, στην οποία θέλουμε να είμαστε μέσα;

Έκτον μπορεί ένας εκπαιδευτικός να περιμένει με το πιστόλι στον κρόταφο για να αξιολογηθεί; Όχι στην κατεύθυνση του να γίνει καλύτερος, αλλά στην πιθανή περίπτωση να απολυθεί; Μπορεί ένας εκπαιδευτικός όταν δεν βλέπει αυτόν που λέγεται σχολικός σύμβουλος, να είναι καθημερινά δίπλα του, να μπορέσει να γίνει καλύτερος μέσα από τις αδυναμίες που τον κυριαρχούν και αυτόν, και που εν πάση περιπτώσει δεν είναι ο άνθρωπος, που δεν θα θέλει μια στήριξη συνεχή;

Επίσης θα πρέπει ένα σχολείο να λειτουργεί από την αρχή της σχολικής χρονιάς, με όσο εκπαιδευτικό προσωπικό του είναι απαραίτητο, ή θα περιμένει να περάσουν με μια διαδικασία χρονοβόρα, όλες εκείνες οι κρησάρες για να μπορέσει να φθάσει ένας εκπαιδευτικός τελικά στα ελληνικά σχολεία; Είτε αυτά είναι δημοτικά, είτε αυτά είναι νηπιαγωγεία, είτε αυτά είναι γυμνάσια, είτε αυτά είναι λύκεια;

Τέλος, θα πρέπει για τις όποιες δραστηριότητες αυτών των εκπαιδευτικών να υπάρχει αντίστοιχη χρηματοδότηση; Δεν μιλώ για το μισθό του, μιλώ για όλες εκείνες τις οικονομικές, τα οικονομικά ανοίγματα που χρειάζονται, για να γίνουν τέτοιες δραστηριότητες μέσα στα σχολεία.

Θα έλθει ποτέ μέσα στο σχολείο εκείνη η ομάδα, αν θέλετε, που θα είναι είτε από τον Δήμο, είτε από την Πολιτεία, για να ακούσει αν θέλετε και το παιδί, κάτι που να έχει σχέση με τη μουσική παιδεία; Θέλει η Πολιτεία έναν εκπαιδευτικό πανέτοιμο. Πως όμως τον προετοιμάζει γι' αυτό; Του δίνει τις δυνατότητες να μπορέσει να γίνει καλύτερος; Ή αποκλειστικά και μόνο επαφίεται –και το λέω ειλικρινά- χωρίς βέβαια να μην έχω και την άποψη, ότι πράγματι υπάρχουν και εκπαιδευτικοί οι οποίοι δεν επιτελούν το έργο τους όπως πρέπει.

Μήπως είναι ο μόνος πόρος; Επαγγελματικός; Για τον οποίο συμβαίνει κάτι τέτοιο; Όχι. Αλλά τουλάχιστον, κλείστε το στόμα σ' αυτούς που φέρνουν σαν δικαιολογία, ότι τι να κάνω εδώ πέρα; Η Πολιτεία δεν με φροντίζει, δεν με προσέχει. Και κατά συνέπεια με θεωρεί απαξία. Άρα εγώ γιατί να ασχοληθώ;

Και τελικά, όλης αυτής της συμπεριφοράς αποδέκτης ποιος είναι; Το έχει αναλογιστεί ποτέ η Πολιτεία; Είναι ο εκπαιδευτικός; Ή οι γενιές που διαμορφώνονται μέσα από τα χέρια του και θα δώσουν τον αυριανό πολίτη, που θα φτιάξει ένα κράτος πιο ισχυρό, με μια παρουσία διεθνή;

Και ένα τελευταίο ειλικρινά κύριε Πρωθυπουργέ. Έχουμε πιστεύω όλοι μας συγκλονιστεί με το δράμα ενός λαού που αυτή την περίοδο, περνάει πολύ δύσκολες στιγμές.

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ (Κοινωνική λειτουργός): Είμαι εργαζόμενη του Δήμου, υπάλληλος του Δήμου και υπεύθυνη στο κέντρο πρόληψης όπως είπε και ο κ. Δήμαρχος. Χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να σας μιλήσω σε αυτό το επίπεδο, αν και ξαφνιάστηκα πολύ με τη σημερινή συνάντηση.

Θα μιλήσω και σαν εργαζόμενη και σαν εκπρόσωπος του χώρου της πρόληψης. Όπως είπε και ο κ. Δήμαρχος το Κέντρο μας λειτουργεί από το '96 και είναι στην ακτίνα της Νομαρχίας Πειραιά από τα μοναδικά που ασχολείται με την πρόληψη. Δουλεύουμε και στα τρία επίπεδα, πρόληψη δηλαδή πριν τη χρήση των ουσιών και με γονείς, με εκπαιδευτικούς και με παιδιά, εφήβους ή πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης και πιο μικρά παιδιά.

Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε εμείς είναι οικονομικές θα έλεγα, αν και έχουμε την πλήρη υποστήριξη και εμπιστοσύνη του κ. Δημάρχου και γι' αυτό θεωρούμε ότι έχουμε πάει καλά. Διότι δεν έχουμε παρεμβάσεις του είδους «τι ήταν αυτό», «πως ήταν», «πως δεν ήταν» που όταν γίνονται από άτομα που ξέρουν το αντικείμενο τις δέχεσαι και πολύ ευχάριστα και λειτουργούν στη βελτίωσή σου. Αλλά όταν γίνονται από ανθρώπους που δεν είναι του χώρου δεν είναι και τόσο ευπρόσδεκτες.

Πάνω σε αυτό έχουμε την υποστήριξη του κ. Δημάρχου και την οικονομική και την ηθική και τον ευχαριστούμε και γι' αυτό, αλλά όσον αφορά τις δυσκολίες που θέλω να περισσότερο και ο κ. Βλυσίδης αναφέρθηκε σε αυτές, δεν είναι δυνατόν όσον αφορά τον αριθμό των ατόμων που δουλεύουμε εκεί, παρ' ότι το έχουμε αίτημα από σχολεία, κάποιος κοινωνικός λειτουργός ή κάποιος ψυχολόγος μας έχουν ζητήσει να πηγαίνει σε σχολεία. Δεν θα πω ποιο σχολείο συγκεκριμένα, αλλά έχουν ζητήσει να βρισκόμαστε εκεί.

Εμείς δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό. Αυτό που λέμε στα σχολεία και στους Συλλόγους γονέων και στους Διευθυντές των σχολείων είναι ότι είμαστε εκεί όποτε μας χρειαστούν και σε ώρες εκτός του ωραρίου λειτουργίας μας. Δουλεύουμε με ένα ανοιχτό ελαστικό ωράριο θα έλεγα, με την καλή μας τη διάθεση και όχι μόνο αυτή βέβαια, διότι είναι μεγάλη και η γκάμα των ωρών, αλλά και των ατόμων που έρχονται σε εμάς.

Ξέρουμε βέβαια ότι το θέμα των ναρκωτικών είναι πολυπαραγοντικό, δεν ευθύνεται ένας παράγοντας μόνο, όπως πολλές φορές ακούμε στο Κέντρο είναι η ανεργία, ή είναι οι διαλυμένες οικογένειες. Οχι. Γνωρίζουμε όλοι ότι δεν είναι μόνο αυτό, αυτό που οδηγεί κάποιο άτομο στη χρήση. Γι' αυτό στεκόμαστε περισσότερο όσον αφορά εμάς, στην πρόληψη.

Όσον αφορά τους εκπαιδευτικούς ήθελα να πω το εξής: κάποιο πρόγραμμα εφαρμόζεται στους εκπαιδευτικούς καθαρά και είναι το «Στηρίζομαι στα πόδια μου» και ήθελα να πω το εξής: αυτό είναι συνήθως η πενήντημερη εκπαίδευση στους εκπαιδευτικούς. Χρειάζεται ο εκπαιδευτικός

προκειμένου να λάβει μέρος σε αυτό, να πάρει και τη σχετική άδεια από το διευθυντή του σχολείου.

Εκεί, προκειμένου και να μην επιβαρυνθεί και το σχολικό πρόγραμμα, λέμε να είναι Τετάρτη – Πέμπτη – Παρασκευή – Σάββατο – Κυριακή. Όμως δουλεύοντας Σάββατο και Κυριακή οι εκπαιδευτικοί που λαμβάνουν μέρος σε αυτό, δεν αμείβονται γι' αυτό το επιπλέον που κάνουν, είναι στη διακριτική τους ευχέρεια να λάβουν μέρος σε αυτό. Είναι ένα σημείο που δεν είναι και τόσο ενθαρρυντικό.

Έχουμε συνεργαστεί με εκπαιδευτικούς διαμάντια θα έλεγα και χαιρόμαστε γι' αυτό που κάνουν στο χώρο. Βέβαια όπως είπε και ο κ. Βλυσίδης δεν είναι και σε όλους τους χώρους των εργαζομένων, δεν είναι όλοι έτσι. Αυτό είναι ένα σημαντικό σημείο. Το άλλο είναι το γραφειοκρατικό που για να μπούμε στα σχολεία, χρειαζόμαστε ειδικές άδειες.

Αυτό είναι και μια ασφαλιστική δικλείδα για τα σχολεία και το καταλαβαίνω, διότι μπορεί να μπει οποιοσδήποτε και αυτό προφυλάσσει από αυτό. Όμως για να πάρουμε εμείς μια άδεια, ή προκειμένου να μπούμε σ' ένα σχολείο, είναι τέτοιος ο χρόνος που χρειάζεται γι' αυτό, ώστε έχει το αίτημα πλέον εκπνεύσει.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Εσείς να πάρετε ή κάποιος εκπαιδευτικός;

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ: Εμείς σαν Κέντρο προκειμένου να πάμε σε ένα σχολείο για να μιλήσουμε με τους εφήβους. Θέλει μια ειδική άδεια γι' αυτή τη δουλειά, προκειμένου να γίνει αυτό το άνοιγμα στη σχολική κοινότητα στο επίπεδο των μαθητών.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Εφήβους;

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ: Εφήβους.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Ειδική τι σημαίνει;

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ: Από το Υπουργείο Παιδείας.

ΠΟΛΙΤΗΣ: Μου επιτρέπετε κ. Πρωθυπουργέ; Έχει έρθει μια εγκύκλιος από το Υπουργείο Παιδείας που ορίζει ότι προσωπικό του Δήμου, δεν μπορεί να μπει στο σχολείο και να επικοινωνήσει με τα παιδιά χωρίς άδεια.

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ: Πάντως εμείς το ξέρουμε σαν υπηρεσία αυτό.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Αυτό ισχύει για όλα τα σχολεία της χώρας;

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ: Εμείς εδώ το εφαρμόζουμε. Δεν ξέρω παραπέρα. Το καταλαβαίνω και το θεωρώ σαν ασφαλιστικά δικλείδα. Για να μην μπορεί να μπαίνει ο καθένας μέσα για διακίνηση ιδεών κλπ. Αλλά το λέω από διαδικαστικής πλευράς που αυτό μας φέρνει στις διαδικασίες πίσω.

ΠΟΛΙΤΗΣ: Μπορώ να αναφέρω κάτι το οποίο είναι και μια προσωπική εμπειρία; Εμείς προσπαθήσαμε να κάνουμε δυο τρεις εκδηλώσεις πολιτιστικές, με διαγωνισμούς ποιημάτων.

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ: Αν δεν είμαι εγώ ψυχικά υγιής και ισορροπημένη δεν μπορώ να πάω στον έφηβο και να τον προσεγγίσω. Προκειμένου να κάνω αυτή τη δουλειά, χρειάζεται εκτός του χρόνου και του κόπου και χρήμα για τη συνεχή μου εκπαίδευση, για την εποπτεία μου, για την ενημέρωσή μου, για

την εξέλιξή μου. Πρέπει πρώτα να εξελιχθεί ο δάσκαλος, για να εξελιχθεί και ο μαθητής και να βοηθηθεί. Αυτά έχουν ένα κόστος.

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ: Ευχαριστώ.

Ε. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ: Κι εγώ που με ακούσατε.

Η. ΠΑΥΛΙΔΗΣ (Χημικός Μηχανικός): Κύριε Πρόεδρε είμαι πολιτικός μηχανικός και αθλητής στην ομάδα του βόλεϊ της Νίκαιας. Πρώτα να μου συγχωρέσετε το τρακ, δεν περιμέναμε αυτή τη συνάντηση, θα προσπαθήσω να είμαι όσο το δυνατόν συντομότερος και περιεκτικότερος. Ήθελα να θίξω δυο ζητήματα γενικότερα και ένα πιο ειδικό που αφορά την παρουσία μου ως αθλητής.

Είναι θέματα τα οποία τα συζητάω με τους συναδέλφους μου, με τους συναθλητές μου, με τους φίλους μου, με την οικογένεια, σαν γενιά εμείς όταν ακούσαμε τη λέξη εκσυγχρονισμός, είχαμε φανταστεί ότι ο εκσυγχρονισμός δεν αφορά μόνο να μπουν δυο computers σε μια υπηρεσία, ή να κλείνονται μόνο κάποια τηλεφωνικά ραντεβού, ή όλα αυτά.

Πιστεύαμε ότι πάνω από όλα ο εκσυγχρονισμός είναι μια πολιτική πρόταση. Είναι πολιτική πρόταση για την κοινωνία. Διαφάνεια στη δημόσια διοίκηση, αξιοκρατία, καταπολέμηση της ανεργίας, εξάλειψη της διαπλοκής. Αυτός ο εκσυγχρονισμός έχει ατονίσει. Δεν τον ακούμε πλέον. Τι έχει γίνει; Έχει πραγματοποιηθεί; Πραγματοποιείται αλλά δεν τον ακούμε; Τον έχουμε αφήσει στην άκρη;

Είναι ένα θέμα το οποίο αφορά πολλές υποπεριπτώσεις και την υγεία και τη δημόσια διοίκηση και όλα. Αν αυτή η πολιτική πρόταση την οποία είχατε εξαγγείλει πραγματοποιηθεί, θα λυθούν πολλά μικροπροβλήματα τα οποία θέτουμε μέσα σε αυτή την αίθουσα.

Κάτι άλλο. Φαίνεται η Κυβέρνηση να έχει μειωμένα αντανakλαστικά σε κοινωνικά ερεθίσματα. Δηλαδή πρέπει η βάση να αντιδράσει βίαια για να ευαισθητοποιηθεί η Κυβέρνηση. Πράγμα το οποίο το θεωρώ αρκετά κακό, δεν πρέπει να φτάνουμε σε ακραίες αντιδράσεις και σε ακραίες καταστάσεις, ώστε να παρθούν κάποια μέτρα. Πάνω σε αυτό βέβαια η σημερινή συνάντηση δείχνει κάτι πάρα πολύ καλό, ότι οξύνονται σιγά – σιγά τα αντανakλαστικά της Κυβέρνησης και έρχεται κοντά μας και προσπαθεί να μιλήσει μαζί μας και να ακούσει τα προβλήματά μας.

Θα περάσω και στον αθλητισμό. Σε εμάς τους αθλητές, τους επαγγελματίες λεγόμενους, αλλά ουσιαστικά ημι-επαγγελματίες, ισχύει ένα πάρα πολύ άγριος νόμος: όσο αντέχουν τα πόδια σου και τα χέρια σου, αγωνίζεσαι και πληρώνεσαι. Αυτό δεν ξέρεις πότε θα τελειώσει, δεν ξέρεις πότε θα τραυματιστείς. Υπάρχει μια πολύ μεγάλη αβεβαιότητα από ότι σε έναν εκπαιδευτικό, ο οποίος στο φινάλε ξέρει πότε θα πάρει τη σύνταξή του, ξέρει ορισμένα πράγματα.

Δεν είμαι τεχνοκράτης για να διαγνώσω μια κρίση που πρόκειται να έρθει, ή για να σας δώσω και λύσεις και προτάσεις, οι οποίες αν σας τις πω εγώ και τις εφαρμόσετε, θα λυθούν κάποια προβλήματα. Απλά αναφέρω

τις σκέψεις μου. Πιστεύω ότι έχετε εξαγγείλει ότι οι επιχορηγήσεις κάποια στιγμή προς τις ανώνυμες εταιρείες, όπως η δική μας ομάδα του βόλεϊ η οποία θα γίνει σε λίγο καιρό, θα σταματήσουν. Και είναι φυσιολογικότατο και λογικότατο.

Δεν πρέπει να παραβλέψουμε και το γεγονός ότι μετά την Ολυμπιάδα, φυσιολογικό είναι να υπάρξει κάποια κρίση στον αθλητισμό, στη δημοσιότητά του, στα χρήματα που μπαίνουν. Δεν πρέπει να υπάρξει μια μεταβατική περίοδος; Η, να φροντίσουμε τώρα να προσέχουμε για να έχουμε, που λέμε;

Δεν πρέπει να ενισχυθούν οι χορηγίες, ώστε ένας επιχειρηματίας θα μπορεί να βάλει τα χρήματά του σε μια ομάδα εδώ στη Νίκαια, στο βόλεϊ της Νίκαιας; Δεν πρέπει να ξεχωρίσουμε τον ερασιτεχνικό με τον επαγγελματικό αθλητισμό, ώστε το κράτος να μπορεί να επιχορηγεί, να φροντίζει τον ερασιτεχνικό αθλητισμό που γίνεται στα σχολεία, που γίνεται για κάποιες ηλικίες μεγαλύτερες. Οχι όμως να πρέπει να χτίσει σώνει και καλά στάδια και γήπεδα για τις ανώνυμες εταιρίες.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ: Αυτό γιατί το λέτε; Ποιο στάδιο χτίζεται;

Η. ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Δεν είπα ότι χτίζεται, δεν το λέω ως μομφή ότι γίνεται, ότι η πολιτεία χτίζει στάδια για τον Παναθηναϊκό ας πούμε. Καλά κάνει και δεν χτίζει. Αυτό λέω. Απλά πιστεύω ότι με βάση αυτά τα γεγονότα, δηλαδή το ότι επιχορηγίες θα σταματήσουν και ότι μετά την Ολυμπιάδα φυσιολογικό είναι να υπάρξει κάποια κρίση, πιστεύω ότι πρέπει να φροντίσουμε από τώρα να υπάρξει μια μεταβατική περίοδος και να υπάρξουν και κάποια μέτρα, ώστε ο αθλητισμός μας να μην σβήσει. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΦΑΤΣΗΣ (Εμπόρος): Να σας καλωσορίσουμε στη Νίκαια. Είμαι έμπορος δεύτερης γενιάς, πρόσφυγας τρίτης γενιάς σαν τον κ. Κλάπα κι εγώ και πολλούς άλλους από εδώ και ως γνωστό κι εσείς που είστε Πειραιώτης ξέρετε τι αγώνες έχει τραβήξει η Νίκαια για να αναπτυχθεί, να προοδεύσει, να φτάσουμε μέχρι εδώ. Σαν τον κ. Βλυσίδη που είναι φανατικός, εγώ είμαι φανατικός τοπικιστής, μου αρέσει η πόλη μου, την υποστηρίζω. Παλαιότερα μου έχει πει ο πατέρας μου έπαιζαν ξύλο οι Αιγαλιώτες – Νικαιώτες για το ποια είναι καλύτερη πόλη, ποιοι είναι οι καλύτεροι άνθρωποι.

Θα σταθώ λιγάκι στην ατομική επιχείρηση, όχι σε μεγάλες επιχειρήσεις. Εγώ έχω μια ατομική επιχείρηση εδώ πέρα με λευκά είδη, χαλιά, μοκέτες και κουρτίνες. Την παρέλαβα από τον πατέρα μου, που την ξεκίνησε με γαϊδουράκι, αν θέλετε να σας δώσω από τον Εμπορικό Σύλλογο μια ταινία που έχουμε κάνει με τη διαδρομή του εμπορίου στη Νίκαια.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ: Με συγχωρείτε, με τι ασχολείστε είπατε;

ΦΑΤΣΗΣ: Με χαλιά, μοκέτες, λευκά είδη, είδη προικός, του σπιτιού. Ξεκίνησα από τον πατέρα μου αυτή την επιχείρηση το '96 που βγήκε στη σύνταξη ο πατέρας μου, συνέχισα εγώ και θα σας φέρω τα προβλήματα πολύ αντιμετωπίζουμε εδώ στη Νίκαια που είναι μια παλιά αγορά.

Η Νίκαια σαν ιστός είναι δομημένη από το '24 η ρυμοτομία της είναι πολύ στενή, δεν είναι καινούρια πόλη, δεν έχει μεγάλα πεζοδρόμια, δεν έχει μεγάλα οικόπεδα, έχει τα προσφυγικά οικόπεδα των 6 μ. φάτσας, οπότε τα μαγαζιά αντίστοιχα δεν είναι ευρύχωρα, δεν είναι άνετα, δεν είναι οι δρόμοι άνετοι να προσπελαθούν και να περπατήσει ο κόσμος δίπλα στο μαγαζί για να κάνει τη βόλτα του όπως είναι η Σωτήρος του Πειραιά, ή η Βασιλέως Γεωργίου.

Λόγω παλαιών κτιρίων και παλαιάς αγοράς έχει υποστεί αυτή την καθίζηση αυτό τον καιρό τα καταστήματα της Νίκαιας. Παλαιότερα όλοι ξέρουν και πιθανό και εσείς κ. Πρόεδρε, ότι η Νίκαια ήταν το κέντρο του Πειραιά από αγοραστική δυνατότητα, δηλαδή η Κονδύλη εδώ πέρα δίπλα, ή η 7^η Μάρτη τώρα ήταν το κέντρο του επίπλου. Όλοι έρχονταν εδώ πέρα από όλη την Αθήνα και την Αττική για να πάρουν έπιπλα. Μην μιλήσω για τα υποδήματα, βιοτεχνίες εκατοντάδες πρέπει να ήταν. Τώρα δεν έχουν μείνει ούτε 10.

Χρειαζόμαστε ανακαινίσεις. Τα καταστήματά μας είναι παλιά. Δεν έχουμε όμως τη δυνατότητα, δεν έχουμε ρευστό στο κατάστημά μας. Η κίνηση είναι υποτονική, τα χρέη έχουν συσσωρευτεί από παλαιότερα χρέη κι έχουμε πέσει σε κάποιο τέλμα. Ζήτησα πρόσφατα ένα δάνειο από μια τράπεζα και μου λέει ότι «πιο καλά σε συμφέρει να πάρεις στεγαστικό δάνειο» «τι στεγαστικό» λέω «εγώ θέλω δάνειο για την επιχείρησή μου, να βάλω κάποια χρήματα μέσα στην επιχείρηση, να κάνω μια ανακαίνιση να της δώσω ένα βήμα» μου λέει «δεν σε συμφέρει έτσι καλύτερα να αγοράσεις ένα κατάστημα από την αρχή και να δώσεις χρήματα εκεί στην επένδυση του καταστήματός σου». Δηλαδή το εμπορικό δάνειο είναι εξοφλητέο σε ένα χρόνο μέσα. Είναι αδύνατο να κάνεις μια επένδυση και να περιμένεις ένα χρόνο μέσα να έχεις απόσβεση του κεφαλαίου που έχεις πάρει για δάνειο.

Ζητάμε εύκολα και χαμηλότοκα δάνεια. Ζητάμε επιδοτήσεις στην εμπορία και όχι στη βιοτεχνία που έχουν βγει τώρα πολλές επιδοτήσεις. Πράγματι κινούνται επιδοτήσεις στο χώρο του εμπορίου, αλλά στο χώρο βιοτεχνίας και παραγωγής και τουρισμού. Αλλά ζητάμε και επιδοτήσεις στην εμπορία. Γιατί και η εμπορία είναι ένας κλάδος ο οποίος συμβάλλει στην ανάπτυξη της οικονομίας.

Εχουμε πολλά προβλήματα κ. Πρόεδρε. Πολύ πρόσφατο το φορολογικό. Τα κλεισίματα τριετίας και των παλαιών χρόνων της χρήσης. Κάτσαμε στο τραπέζι με το τριτοβάθμιο όπως ξέρετε, το οποίο έκανε μια συμφωνία η οποία δεν είχε ανακοινωθεί στα μέλη στα πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια κλπ., όχι ότι είναι άδικο σαν κλείσιμο. Πράγματι αν ξέρετε και πάνω σε ποιο σκεπτικό στηρίζεται ότι δεν μπορείς να έχεις λιγότερα έσοδα από έξοδα. Είναι λογικό. Αν έχεις 10 εκ. έξοδα δεν μπορεί να παρουσιάζεις 9 τα έσοδά σου. Θα κλείσεις το μαγαζί σου.

Αλλά να θέσω ένα ερώτημα; Γιατί δεν αναγνωρίζεται ότι μια ατομική επιχείρηση ένα χρόνο έπεσε έξω. Δεν πήγε καλά ένα χρόνο. Γιατί πρέπει σώνει και καλά, κάθε χρόνο να έχει βάσει της συνάφειας κέρδη. Πράγμα που το έχουμε υποβάλλει στα όργανα και στους Βουλευτές της

περιφέρειάς μας, πράγμα που έχουμε δικαίωμα οι επιχειρήσεις με τρίτης κατηγορίας βιβλία, μπορούν να παρουσιάζουν ζημίες. Εμείς δεν μπορούμε.

Για το ασφαλιστικό. Έχουμε ανησυχίες για το ασφαλιστικό. Ενσκήψτε στο πρόβλημα των αυτοαπασχολούμενων που δεν έχουν εξασφαλισμένη τη βιωσιμότητα των ταμείων τους, την επαγγελματική στέγη. Επιγραμματικά τα αναφέρω αυτά, δεν είναι κάποιο πρόβλημα πρόσφατο που μπορούμε να πούμε.

Να αναφέρω για το πλανόδιο και υπαίθριο εμπόριο, το κοινώς γνωστό λαϊκή και παραλαϊκή. Έχει γίνει η κατάσταση ανεξέλεγκτη. Δίνονται άδειες και από Υπουργείο Εμπορίου και από Τοπική Αυτοδιοίκηση χωρίς να μπορούν να αστυνομευτούν και να ελεγχθούν. Εχω πάει στο εξωτερικό και αλίμονο κι εσείς αν δεν έχετε προσέξει ότι σε υπαίθριες αγορές του εξωτερικού έχουν ταμειακές μηχανές. Είναι αδύνατο να γίνει αυτό στην Ελλάδα; Όχι απλά ταμειακές μηχανές, αλλά για να διευκολύνουν και τον πελάτη, είχαν και πιστωτικές κάρτες στη Ρώμη, στη Φλωρεντία που είχα πάει πρόσφατα.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ταμειακές μηχανές;

ΦΑΤΣΗΣ: Μιλώ τώρα για πλανόδιο εμπόριο. Στη Φλωρεντία ήταν υπαίθριο εμπόριο με δερμάτινα είδη που ψώνισα και από εκεί πράγματι, δεν είναι τιμητικό για εμένα που άφησα τα μαγαζιά της Νίκαιας να μην πάρω από εδώ, αλλά ψώνισα από εκεί γιατί μου έδωσε τη δυνατότητα να πάρω και με τη κάρτα μου που δεν είχα εκείνη τη στιγμή τα 50 χιλιάδες μαζί μου, αλλά ψώνισα με την κάρτα μου και μου έδωσε και την απόδειξή μου.

Θα ζητήσω να υπάρχει αμεσότερη επαφή με αρμόδιους φορείς. Μας λείπει η άμεση επικοινωνία, δηλαδή εγώ πρέπει να κάνω ένα υπόμνημα που έστω είμαι και στο Σύλλογο, ο Σύλλογος να το στείλει στην Ομοσπονδία, η Ομοσπονδία στο τριτοβάθμιο της ΕΣΕΕ, η ΕΣΕΕ να το στείλει στον αρμόδιο φορέα – Υπουργείο. Πάνω στο συγκεκριμένο θέμα.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ: Σας ευχαριστώ για τις τοποθετήσεις σας. Δεν πρόκειται να κάνω καμία εξαγγελία. Κυρίες και κύριοι, όπως σας είπα στην αρχή, η εδώ παρουσία μου έχει...